

Sosyalizmin enternasyonel diye tabir ettiği her insanın kardeşçe yaşayabileceği bir dÜnya fikriyatı var. Peki İslam'ın demokratik zeminde bÜtÜn dÜnya ulus, din, fikir ve ideolojileriyle barış içinde yaşamasını savunduğu bir sistem var mı?

Bu zamanda şekati kÜtÜye kullanan en Önemli fikri cereyan; **hÜmanizmdir**. HÜmanizm gÜya insan sevgisini esas alan bir insanlık dini diye tanımlanır. Eski tabirle rikkat-i cinsiyeenin ifratıdır hÜmanizm. **HÜmanist ekol**, insan sevgisi ve insana şekfat adı altında dinin çok hakikatlerini inkar ediyor. İnsanları sevgi ve şekfat ismi ile dalalet ve inkara sevk ediyor. İnsan; Allah, ahiret ve peygamber gibi kavramlara muhtaç olmadan, kendi başına doğruları bulur, tezini savunan batıl bir felsefi akımdır hÜmanizm.

HÜmanizme göre cehennem, cihat ve ceza asla olamaz, şeriatın caydırıcı ve gerçekçi kanunları katı ve acımasız olarak tanımlanır. Halbuki cehennem ve ceza kavramları hayatın ve gerçeğin bir parçası ve kati değerleridir. HÜmanizm, insanları en can alıcı kavramlar ile aldatıyor. Bu kavramlar ise sevgi ve şekfat kavramlarıdır. GÜya sevgi ile ceza, şekfat ile cehennem birbirine zıt kavramlardır. İkisinin beraber bulunması mümkün değildir diyerek insanlara şÜphe atıyorlar. Halbuki bu iki kavram birbirini iktiza eder, cehennem olmadan cennet lezzet vermez; ceza olmadan adalet tahakkuk etmez. Bu yüzden insanlık tarihinde ceza ve ceza evleri hayatın bir gerçeği ve adaletin güzelliğinin bir tamamlayıcıları olmuşlardır.

Mesela; masum on kişiyi katleden bir caninin idam edilmesine insan sevgisi namına karşı çıkarlar; ama o on masumun hakkını hiç nazara almazlar. Bir kÜpeğe acırlar; ama dÜşkÜN ve fakir insana el uzatmazlar. BÖyle çarpık ve samimiyetsiz tavırları çoktur. Hakiki insan sevgisi ve şekfati; ancak iman ve ibadet ile elde edilebilir. Yoksa, şekfatin kaynağı olan Allah'ı tanımayan birisinin, şekfati ve insan sevgisi mecazi ve suridir. Gerçek şekfat abidesi Peygamber Efendimiz (asm) ve onun mübarek yoludur.

Özet olarak, cehennem ve ceza kavramları bu felsefeye aykırıdır. Bu yüzden ahireti inkar ederler. Aslında bunları bu fikre sürükleyen temel nokta, yersiz ve ifrat şekfat hissidir. Yani şekfatin kÜtÜye kullanılmasından türemiş bir felsefi akımdır hÜmanizm. Risale-i Nur'da bu konu řu şekilde tarif ediliyor:

"şekfat yüzünden esasat-ı İslâmiyenin haricindeki bid'at ve dalâlet yollarına sapanları çeviren bir hakikattir."

"şekfat-i insaniye, merhamet-i Rabbaniyenin bir cilvesi olduğundan,

elbette rahmetin derecesinden aşmamak ve Rahmetenli'l-Âlemîn zâtın (a.s.m.) mertebe-i şefkatinden taşmamak gerektir. Eğer aşsa ve taşsa, o şefkat, elbette merhamet ve şefkat değildir; belki dalâlete ve ilhada sirayet eden bir maraz-ı ruhî ve bir sakam-ı kalbîdir."

"Meselâ, kâfir ve münafıkların cehennemde yanmalarını ve azap ve cihad gibi hadiseleri kendi şefkatine sığdırmamak ve teville sapmak, Kur'ân'ın ve edyân-ı semâviyenin bir kısm-ı azîmini inkâr ve tekzip olduğu gibi, bir zulm-ü azîm ve gayet derecede bir merhametsizliktir."

"Çünkü mâsum hayvanları parçalayan canavarlara himayetkârâne şefkat etmek, o biçare hayvanlara şedit bir gadr ve vahşi bir vicdansızlıktır. Ve binler Müslümanların hayat-ı ebediyelerini mahveden ve yüzer ehl-i imanın su-i âkıbetine ve müthiş günahlara sevk eden adamlara şefkatkârâne taraftar olmak ve merhametkârâne cezadan kurtulmalarına dua etmek, elbette o mazlum ehl-i imana dehşetli bir merhametsizlik ve şenî bir gadirdir." (1)

Komünizm: Sınıflar arası çatışma sonucunda toplumsal katmanların kalkıp, tek sınıf bir insan topluluğunun oluşturulması fikridir. Netice olarak, özel mülkiyet, bireysel gelişim, farklı düşünce sistemlerinin tamamen yok edildiği, tek tip, tek sınıf, tek katmanın olduğu, yani mutlak eşitlik düzenini hedefleyen bir düşüncedir. Kurucusu Alman filozof Karl Marks'tır. Düşünce farklılıklarını ve imtiyazları doğuran bütün faktörlere düşmandırlar.

Dini, insanları burjuva sınıfına itaat ettiren bir unsur, mutlak eşitlik ilkesine ters düşen manevi sınıflar üreten bir faktör görmelerinden, dini temelden inkar ederler. Maddeci ve materyalist bir düşünce sistemidir. Allah ve yaratma fikirlerini tamamen reddederler.

İktisadi olarak tamamen devletçidirler. Ticaret ve özel mülkiyet haklarını bireylere vermezler. Bütün üretim araçları ve vasıtalar devletindir. Dolayısı ile birey bu sistem içinde kendi istidat ve yeteneklerini gösteremeyen silik bir kurşun askerdir.

Tarih ve inanç yönünden materyalisttir. İnsanlığın evrim yolu ile türden türe geçerek geliştiğini, ilk merhalede ilkel bir toplum sonra köle, ücretli, kapitalist ve en sonunda komünist nizama doğru evrimleştiğini varsayarlar.

Üstad Hazretleri komünizmin fitri bir düşünce olmadığını söyler. Çok düşünceleri ütopyadan öteye gitmez. Bu yüzden ömrü yetmiş seksen yıl olmuştur. Dünyanın her

yerinde her açıdan iflas etmiş bir teoridir. Üstad Hazretleri zaten eserlerinde maddeci felsefenin teoloji kısmını, yani tabiat, tesadüf ve sebepler icat ediyor fikirlerini kati delilleri ile çürütmüştür. İktisadi açıdan da fitri olmamasından zaten fazla dayanamayıp iflas etmiş bir fikirdir. Yine Üstad'ın ifadesi ile, her batıl mezhep içinde bir dane-i hakikat olabilir kaidesine, bu komünizmin her tarafı da yanlış ve batıl değildir. Mesela; kainattaki tekamül yasası ve işçi sınıfının temel hak ve özgürlükleri gibi fitri ve dine mutabık kısımları da vardır.

Sosyalizm: Sosyalizme, komünizmin biraz daha fitri ve gerçekçi bir hali nazarı ile bakabiliriz. Komünizm bireyi yok eden aşırı bir toplumsalcılık uçtur, sosyalizm ise bu aşırılıkların biraz törpülenmesi hareketidir. Birey toplum dengesini eşitlemeye çalışan; ama tam başarılı olamayan bir düşünce disiplindir. Tıpkı kapitalizm ile liberalizm gibi. Marksın ifadesi ile sosyalizm toplumsal evrimin bir dönemidir. Bu dönemden sonra nihai hedef komünizmdir. Yani sosyalizm insanlığın iktisadi evrimleşme sürecinde bir merhaledir. Ama Marks'ın kehanetleri tutmamıştır.

Komünizmin uygulandığı ya da uygulanmaya çalışıldığı dönemlerde ve ülkelerde milyonlarca insan katledilmiş, insanlık tarihinde görülmemiş kıyımlar yaşanmıştır. Evrensel kardeşlik ilkesi bu olsa gerek.

Hazreti Peygamberin (asm) döneminde ve yapmış olduğu Bedir, Uhud ve Hendek gibi meşru ve savunma amaçlı savaşlarda ölenlerin sayısı yüz-iki yüzü geçmemiştir. Ama sosyalizmi getireceğim diyen enternasyoneller, masum ve sivil milyonlarca kişiyi sırf mülkiyeti kaldırmak için katletmişlerdir. Rusya'da öldürülen mülk sahiplerinin sayısı milyonları geçmiştir.

İslam dini, inanan herkesi kardeş ilan ederek, etnik ve coğrafya farklılıklarının üzerinde bir çatı kurar. İslam'a inanmayan diğer dinlerin de inanç ve canlarını emniyet altına alır. Yani İslam emperyalist değildir. Tam aksine dünyada barış ve adaleti temin edecek yegane gerçekçi ve fitri bir dindir. Ve bunları tarihte uygulayan tek dindir. Asr-ı saadet, Osmanlı ve Selçuklu dönemleri bunlara örnek olarak gösterilebilir.

İslam dininde cihad, adalet ve barışın önündeki engelleri kaldıran bir araç olarak değerlendirilir. Yoksa cihat, gücü ve sömürüyü yayan bir vesile değildir.

Cihad, İslam'ın önünde duran ve insanlara haksızlık ve zulmeden engellerin törpülenmesi, masumların can ve mal güvenliğinin temin edilmesi içindir. İslam tarihini incelediğimizde, bunun böyle olduğunu rahatlıkla görürüz. Mesela Osmanlı, idaresine aldığı toprakların hiçbirisinin inançlarını, kaynaklarını, kültürlerini asimile edip sömürmemiştir.

Ama sosyalizm ve hümanizmin içinden türediği Avrupa medeniyeti, Osmanlı'nın zaafa düşmesinin akabinde bütün dünyayı, hususen Afrika'yı sömürüp, bütün kaynaklarını ve inançlarını semirmiştir. Osmanlı'nın altı yüz yıl hükmettiği bir yerde, kimse dinini dilini unutmamışken, kırk elli yıl Avrupa'nın sömürüsü altında kalan

Afrika, dinini de dilini de unutmuştur.

Bütün bu işaret ve emareler gösteriyor ki, sosyalizm de hümanizm de bir tiyatro, bir ütopya, sureti süslü, içi boş mefkureden öte bir şey değildir. Oysa İslam'ın barış ve şefkati somut, gerçekçi ve uygulanabilir şeyler olup, tarih buna şahittir.

(1) bk. [Kastamonu Lâhikası, \(46. Mektup\)](#).